

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku I. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanej Z. Spółki z o.o.
o odpowiedzialność członka zarządu za składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2012 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 13 kwietnia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

I. K. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sadu Apelacyjnego z 13 kwietnia 2011 r. Wyrokowi zarzucono naruszenie art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa przez przyjęcie, że: 1) bezskuteczność egzekucji z majątku spółki z o.o. ma miejsce również, gdy organ rentowy sam zaniechał bezpośredniej egzekucji z majątku spółki, w czasie gdy dysponowała ona wymagalnymi wierzytelnościami, o czym organ wiedział i egzekucja z tych wierzytelności zaspokoiłaby w całości zaległości składkowe, 2) odpowiedzialność członka zarządu spółki z o.o. za zaległe składki na ubezpieczenia społeczne znamionuje winę członka zarządu w ich niezapłaceniu przez spółkę z o.o.

Zarzucono także naruszenie: art. 387 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na „wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego wykładni art. 116 ordynacji podatkowej w zakresie oceny prawidłowości uznania nieistnienia przesłanki bezskuteczności egzekucji wobec spółki z o.o. w sytuacji, gdy organ rentowy sam zaniechał uprzednio bezpośredniej egzekucji z majątku spółki, w czasie gdy spółka dysponowała wymagalnymi wierzytelnościami, o czym organ rentowy wiedział, zaś egzekucja z tych wierzytelności zaspokoiłaby w całości zaległości składkowe, czyniąc bezprzedmiotową odpowiedzialność członków zarządu, zaś wykładnia tego przepisu uznająca bezskuteczność egzekucji także w takich sytuacjach budzi poważny wątpliwości, skoro pogląd wykluczający uznanie istnienia bezskuteczności egzekucji w takiej sytuacji został wyrażony przez Sąd Najwyższy na kanwie przepisu art. 299 k.s.h.; istotne zagadnienie prawne stanowi również kwestia wzajemnej relacji pomiędzy winą członka zarządu sp. z o.o. w wykonywaniu jego obowiązków w spółce a brakiem winy w zakresie niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości [...]”. W zakresie naruszenia przepisów procesowych skarga ma być oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W szczególności nie spełnione zostały przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jeżeli strona, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinna między innymi wykazać, że jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie nie tylko dla praktyki sądowej, lecz również dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z 1 sierpnia 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., podobnie w postanowieniu SN z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl., w którym stwierdzono, że Sąd Najwyższy nie przyjmuje skargi kasacyjnej do rozpoznania, w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miałyby znaczenia dla rozpoznania podstaw skargi). Powyższe można odnieść także do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W skardze argumentacja we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jak i w uzasadnieniu postaw skargi, opiera się na okolicznościach, których w sprawie Sąd Apelacyjny nie ustalił. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie sądem faktu (wyrok SN z 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, LEX nr 558588) i zgodnie z art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. jest on związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności w zaskarżonym wyroku nie ustalono, że organ rentowy wiedział o rachunku bankowym spółki w PKO S.A. Z uzasadnienia i

postępowania organu rentowego wynika bezsprzecznie wniosek przeciwny. Po drugie, Sąd Apelacyjny nie uznał, że wina jest przesłanką odpowiedzialności członka zarządu z art. 116 ordynacji podatkowej. Z uzasadnienia jasno wynika, że Sąd Apelacyjny wskazywał, że odpowiedzialność członka zarządu jest niezależna od tego, czy zadłużenie spółki jest zawinione przez zarząd, czy też powstało z przyczyn leżących po stronie innych organów spółki, jej wspólników lub z przyczyn obiektywnych. Powołano się nawet na wyrok SN z 19 lutego 2008 r., II UK 100/07, OSNP 2009/9-10/127. Wskazówki z tego orzeczenia zostały prawidłowo przez Sąd zastosowane w rozpoznawanej sprawie.

Nie sposób również uznać, że niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać "oczywistość skargi kasacyjnej" przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007, II UK 45/07 niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.